

Forbehold, og det er det, som jeg fremdeles tillader mig, at mene er den ønskeligste Fremgangsmaade.

Broberg: Ja, det har selvfølgelig aldeles ikke undret mig, at den ærede Taler er af en ganske modsat Mening end jeg, det vilde ganske vist have glædet mig, om han kunde have været noget imødekommende imod mig, men jeg har ikke ventet det. Naar han nu udtalte sig saa stærkt om, hvad Nytte det skulde have, at vi saaledes bortkastede $2\frac{1}{2}$ Million, saa vil jeg sige, at jeg ser ikke, at man bortkaster $2\frac{1}{2}$ Million, fordi man foretager Nedfættelser i Skatter, thi det kommer til Skyvende og Sidst alle Skattehænderne til Gode, det bliver ikke kastet bort; naar Tolden bliver nedsat betydeligt, er det givet, at den, der nyder toldpligtige Varer, kommer til at betale Mindre og har altsaa Fordele ogsaa derigjennem. Dernæst havde man ogsaa den Nytte, hvis man fik denne Sag afgjort, at man fik en Traktat med Spanien i stand, hvad jeg tillægger overordentlig Betydning. Naar den falder, vil man desværre snart komme til at erfare, hvor ganske overordentlig skadelige Virkninger det vil have for os. Naar det ærede Medlem nu har ført et helt langt, hvad skal jeg kalde det, Forsvar for, at Krigsskatten var Noget, der skulde betragtes som staaende, saa skal jeg aldeles ikke modsig ham i et eneste Punkt af, hvad han har sagt, thi hvad han faktisk har fremsført om, hvorledes disse Love ere fremkomne, er jo fuldstændig stemmende med Sandheden, det er givet, men for mig ligger der noget Andet i den hele Sag foruden det, jeg har ytret, nemlig dette Ord Krigsskat. Det beviser, at denne Skat maa være kommen frem i et ganske særegent Øiemed, at det ikke var Noget, der skulde gjælde, saa længe Danmarks Rige bestaar. Og naar nu det ærede Medlem som Grund for, at man ogsaa maatte betragte Krigsskatten som vedvarende, har anført, at man ogsaa havde paalagt Røesukkeret denne Skat, saa kan det ikke Andet end i høi Grad forundre mig, thi man er jo gaaet ud fra, at man ikke vilde begunstige nye Industrier, og hvis man havde lettet Runkelrøesukkerfabrikationen for denne Stat, vilde man so absolut have stillet Røesukkeret saa meget gunstigere end alle andre Sukkere; det Veløb, som Krigsskatten udgjør, vilde altsaa være faldet som en Begunstigelse for Røesukkeret. Det var det, man ikke vilde dengang, og derfor fik hele denne Fabrikation ikke nogenjohelst Understøttelse. Naar det ærede Medlem har ment, hvad jeg ogsaa har hørt fra andre Sider, at det skulde kunne

kompromittere Lovens Vedtagelse i Spanien, at man her vedtog en Bestemmelse, hvorefter Vintolden blev lavere end den, der staa i Traktaten, saa kan jeg slet ikke være enig deri, fordi det var en Ting, som man selv ved Vedtagelsen af Beslutningen ganske overordentlig let kunde ordne, thi der behøver kun at komme en lille ubetydelig Lov, der bestemte, at fra idag er Vintolden saadan og saadan, nemlig den samme, som er bestemt i den spanske Traktat. At man ikke skulde kunne blive enig om en saadan Lov med Folkethinget, det beviser jeg; jeg tror ikke, at Folkethinget vilde regte at gaa ind derpaa; det vilde være en Umulighed. Forresten vilde jo hele denne Sag kunde have været ordnet, hvis man overhovedet vilde gaa ind paa mit Synspunkt, langt fornuftigere og bedre ved Lov end ved Beslutning, thi i en Lov kunde netop alt dette være optaget, som nu er svævende, dette med Hensyn til Vintolden, dette hvornaar hele Historien skulde træde i Kraft med Ophævelsen af Krigsskatten, det kunde Altsammen være sket ved Lov, saa at man ikke behøvede en eneste Smule Lov bagefter. Det lader sig naturligvis ikke gjøre for Diebillet, og derved er jo ikke Noget at gjøre. Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke har været i stand til at kunne overbevise mig i mindste Maade om, at mit Standpunkt er urigtigt; hvorvidt jeg til 2den Behandling vil stille Ændringsforslag eller ei, veed jeg i dette Dieblik ikke.

Carstensen: Det ærede Medlem, der nu satte sig, fremkom i sine første Udtalelser med en Yttring, som bevæger mig til at sige nogle saa Ord. Det ærede Medlem udtalte, at han saae en Udside ved en Nedfættelse i Statsindtægterne deri, at man paa den Maade kom bort fra Kompensationsspørgsmaalet. Det undrer mig, at det ærede Medlem ikke ser, at vi i Thingene ligge og træde Både Dag ud og Dag ind midt i Kompensationsspørgsmaal. Vi behøve ikke at se meget langt tilbage i Tiden for bestandig at se Fordringer til Kompensation kkebede til forskjellige Lovforslag. Forleden, da Toldloven kom frem, hvad var det Andet end et Kompensationsspørgsmaal? 3 Dag, hvad er det Andet end atter Kompensation? Naar Landstinget, om det end ikke ubetinget stiller sig paa Kompensationen, dog i Reglen er ængstelig ved at gaa for langt ned i de aarlige budgetterede Indtægter, saa er det sikkert hovedsagelig af Frygt for denne politiske Kompensationsmani, som gjør sig gjældende fra det andet Things Side. Der er vistnok ingen Tvivl om, i det Mindste kan man ikke